

være Tilfældet med det Forslag til Lov om en Ulfstat, der foreligger i det andet Ting. Dersom det kom herved og skulde underkastes en detailleret Udvalgsbehandling, er det ogsaa givet, at en saadan Sag ikke vilde kunne gennemføres i denne Rigsdagssamling. Dersom man altsaa vil sætte sig til Formaal virkelig at faa et frugtbart Udbytte af Rigsdagsmølingen, er der kun een Vej at gaa, og det er den, at man ved Slutningen af Samlingen søger at skaffe sig Oplysning om, hvorledes Meningerne ere i begge Ting, vi fra vor Side og det andet Ting fra dets Side. Det er det, der er sket, at man altsaa har skaffet sig Oplysning om, hvad der kan ventes gennemført i det andet Ting, ligesom man fra det andet Tings Side har skaffet sig at vide, hvad der kan ventes gennemført herved. Naar nu et Lovforslag som dette foreligger her, maa vi altsaa betragte det som baseret paa, hvad der i det hele taget kan ventes gennemført i begge Rigsdagens Afdelinger med Regeringens Samtykke, og det er under denne Belysning, man maa se det; thi det er jo klart nok, at denne Sag, saa vel som andre kan indeholde Ting, som ikke i alle Enkelthederne tilfredsstiller baade den ene og den anden, men vi staa da lige overfor dette ganske paa samme Maade, som — forekommer det mig — efter den endelige Behandling i begge Rigsdagens Ting, hvor man altsaa kendte det andet Tings Mening og vidste, at enten maatte man indrette sig efter, hvad der kunde opnaas eller ogsaa ved Vædringsforslag umuliggøre, at Sagen kunde gennemføres og altsaa gaa glip af det Udbytte, der kunde ventes. Der er ogsaa ganske vist i dette Lovforslag Ting, som jeg kunde ønske anderledes, og det er der vistnok flere Medlemmer, der kunne, hvilket ogsaa fremgaar af Tingets tidligere Afstemninger om enkelte Punkter deri, men som Sagen foreligger, er det givet, at dersom det høje Ting ønsker gennemført en Sag som denne, vil man komme til at slaa af paa sine Ønsker i Enkelthederne og i Hovedtrækkene holde sig til det her foreliggende Lovforslag. Jeg tror altsaa, at det er et rent naturligt og praktisk Formaal, man har stillet sig, og man behøver ikke at se det i nogen anden Belysning. Men hvem er det, der klager over Mangel paa parlamentarisk Hensigttagen til Mindretallet? Er det ikke de samme Herrer, der i den berømte Nat i sidste Efteraar satte Obstruktionen her i Scene, og misbrugte Mindretallets Ret paa en Maade, som ikke har været set før i den danske Rigsdag, og er det ikke de

samme Herrer, der bredt dette højt ejendommelige Hofuspokus med at faa Alderdomsforsøgelsen stillet op som et Vædringsforslag til en den i og for sig ganske ubedkommende Lov? Det er ogsaa en formel Ret, som vistnok i og for sig maa betragtes som i høj Grad tvivlsom; men naar de Herrer af Mindretallet altsaa forstaa at benytte et Mindretals tvivlsomme Ret paa en Maade som den, jeg her har betegnet, burde de dog være de sidste til at tage Anledning til at klage over, at parlamentariske Hensyn til Mindretallet tilside sættes. De Herrer have ingen Anledning til at tage saa højt paa Vej over, hvad der nu sker, naar det endelig en Gang sker, at de saa Svar paa Tiltale.

Jeg vil kun nævne nogle saa Enteltheder ved Forslaget, lige overfor de Bemærkninger, som det har givet Anledning til. Der er anset over, at det anses for en saa uhyre Uretfærdighed, at man efter dette Lovforslag udelukker de 60-aarige, som nu nyde Fattigunderstøttelse, men som for øvrigt havde oplyst Lovforslagets Betingelser. Ja, der kunde i den Henseende vistnok ikke alene paa dette Punkt, men paa mange andre ansøres Eksempler, der ville tage sig ud som i høj Grad ubillige, men, mine Herrer, der vil jo ikke om dette Anliggende, saa lidt som om noget andet, kunne skrives en Lov, hvor der ikke i den Henseende kunde paapeges Ubilligheder, Uretfærdigheder, ja, Urimeligheder; thi hvor der overhovedet bliver Tale om at drage en Grænse, vil man altid føle, at det nærmestliggende Tilfælde udenfor Grænsen bliver ramt ubillig. For at nævne et Eksempel vil man, naar der drages en Grænse ved det 60de Aar, straks kunne sige: Men er det dog ikke en Uretfærdighed, en Ubillighed, at den, der er 59 Aar og 11 Maanedere ikke faar Lov til at komme med? Saa-danne Eksempler kunne altid ansøres, thi hvor man vil drage en Grænse, aabnes der altid en vis Mulighed for Ubilligheder, det kan ikke være andet. — Der er blevet sagt, at man endogsaa har villet ubelutke dem, der havde refunderet Fattigunderstøttelse eller faaet den estergiven. Jeg skal derom bemærke, at Grunden til denne Udelukkelse ligger overordentlig nær, thi man vil jo straks se, at Estergivelsen og til Dels ogsaa Refusionen meget let kan give Anledning til Misbrug, saa at den Tante, der overhovedet ligger i at opstille Betingelser for Afgangen til at nyde godt af denne Lov, paa mange Maader kan omgaa. Naar man altsaa overhovedet anerkender det hensigtsmæssige i, at der opstilles saadanne Betingelser, vil